

KOLLISJON!
Hverdagsliv lørdag 16.08.14
Beate Alstad

Det hviner i bildekk, PANG! Det smeller, det skildrer i glass. Bilen blir mørk av kollisjonsputene som dekker vinduene, røyk, datteren min gråter og mannen min roper kom dere ut, kom dere ut !!

Det er en uvirkelig og rar opplevelse å sitte fortumlet, forslått ved autovernet med barnet ditt i stabilt sideleie på asfalten foran deg i mellom bildeler og glassbiter.

En tanke går gjennom hodet, er det sånn det føles når en blir bombet i krig?

Med ett midt i kaoset er det at det flotte skjer; medmenneskene.

Jeg ser som på film der jeg sitter i veikanten at bilene stopper. Noen tar på seg gule vester, ordner med trekant skilt og stopper trafikken i begge retninger.

Flere ringer 113. En dame fra Kviteseid kommer springende med et ullteppe så barnet mitt får ligge varmt Hun setter seg ned og småprater rolig med oss til hjerterytmen gradvis roer seg.

Andre tar seg tid til å vente på politiet for å avgi vitneforklaring om hva de har sett.

Så kommer sykebiler, brannbiler og politi som med profesjonalitet, trygghet og varme tar over skadestedet, og nå går alt fremover i hurtig tempo.

Vi blir fraktet til legevakta med lege i bilen, sjekket ut for skader og sendt videre til Sykehuset Telemark HF i Skien for røntgen og ytterligere sjekk. På veien dit kjører vi forbi skadestedet hvor brannmannskapet allerede hadde ryddet bort bildeler i veien, og bilene er blitt fraktet bort.

Det er ubehagelig å sette seg inn i bil igjen, kjenner på frykten og ser at musklene spenner seg. Lukker øynene før hver en sving, og holder hånda til datteren min i et hardt grep.

Legen på legevakta forteller at bilulykken allerede er lagt ut på nettet med bilder og tekst, så det er lurt å sende en melding til de nærmeste for å fortelle at vi lever.

Så fort og uventet er jeg og mine blitt en del av nyhetene...

Sender så en felles tekstmelding til familie og venner, ringer de nærmeste; datter og sønn. Ser hvordan våre to andre barn blir favnet og tatt vare på av familie og venner, og er så takknemlig midt i kaoset i vår egen lille katastrofe.

For det er takknemlighet jeg sitter igjen med etter at sjokket har gitt seg, og musklene verker i en forslått kropp. Tenker på hvor uendelig heldige vi er som er født og oppvokst i dette landet hvor alt fungerer i katastrofer, fra store nasjonale katastrofer til et lite privat som vårt.

Tenk om alle de menneskene som lider i verden som blant annet i Syria, Gaza og Irak fikk kjenne på 10 %, ja bare kun 1 % av den tryggheten og varmen vi møtte forrige lørdag ettermiddag, da ville de kanskje få tilbake håpet og troen på medmennesket...

Vi var heldige og hadde "englevakt", og kom fra det med ubetydelige skader.

Vi fikk også et møte med mange av "englene" både private og profesjonelle der ute når vi trengte dem mest.

Sender dere hjertetanker og varme.

Takk Telemark.